

NIYET TAVŞANI

Fikri ÖZÇELİKÇİ

Bu akşam da böyle olacak belli ki, zaman durmadan akıp giderken biz nasıl onun gerisinde kalabiliriz?" dedi ve sonra eğdi başını bir sarı papatya gibi, sustu bir süre; sonra bir şey diyecek gibi oldu; diyemedi.

Yutkundu, tekrar bir şeyler demeye niyetlendi ama yine diyemedi; öylece kaldı, kararsız. Sonra aniden arkasını döndü, Arnavut taşı döşeli sokakta yavaş adımlarla ilerlemeye başladı lambaların sokağa düşen ışıklarına basa basa.

İlerledi. Ardından baktım sadece. Seslenmek istedim ama seslenemedim. Dilimin ucundayken kanatları kırılıverdi kelimelerin. Uçamadılar.

Yalnız ilerliyordu şimdi ve biliyorum ki yalnız ilerlemeliydi.

Bir ok yaydan çıktıkdan sonra nasıl yalnız gidiyorsa hedefe, o da öyle yalnız gitmeliydi topuklarını yere vura vura.

Yalnız kalmalıydı. Yalnız bıraktım onu.

Baktım ardından uzun uzun.

Hiçbir şey demedim. Sustum uzun uzun.

Yetişmek için yekinmedim. Durdum uzun uzun.

O, sakın adımlarla ilerledi ve bir kez olsun geriye dönüp bakmadan sokağın köşesinden kıvrılıp gözlerden yitti. Gözlerden yitti, gözüm yitip gitti.

Uzağımdayken daha sık hatırlıyorum onu. Her hatırlayışımında da, bulduğumuzda neler konuşup neler yapacağımızı kuruyorum kafamda sürekli.

Kırmızıya çalan pembe renkli narçiçeğiyle konuşur gibi konuşuyorum onunla hayalimde. Söyleyeceğim sözleri, onun bu sözlerle vereceği yanıtları, tepkilerini birer birer gözümün önünde canlandırıyorum.

Çalıştığı iş yeri yolumun üzerinde değil. O yüzden her gün görmüyorum onu. Onu her gün görmemek zoruma gitse de, bu görmeyişler, bazı sorunların zamana yayılıp kendiliğinden aşılmasına da yaradığı için çok da üzülüyordum.

Saklamak neye yarar ki, ben ona karşı ilgi doluyum, o ise beni pek de umursamıyor. Bu umursamazlığını saklama gereği de duymuyor. Ama yine de görüşüyoruz.

Ne yapacağını kestirememek birinin...

Vazgeçilemeyen bir bilinmezlikle sürekli yaşamak nasıl bir şeyse, bu da öyle bir şey.

Her an yoruluyorum.

Geçenlerde, sevineceğini umarak bir ada gezintisine çıkmayı teklif ettim ona. Nedense bu teklifi itirazsız kabul etti. Ne kaş çattı ne de yüzü gölgelendi.

Onu böyle görmek ümidimi artırdı.

Gezimizin güzel geçmesi için ne lazımsa planladım, hiçbir ayrıntıyı ihmal etmedim. Ama bende gelişen bir refleksi de bu geziyi düşünürken fark ettim. Gezide ne yapacağımızı planlarken onu sevindirmekten çok kızdırmayacak şeylere odaklanıyordum.

Anladım ki onu sevindirmekten çok, kızdırmamak önemli hâle gelmişti benim için.

Bunu keşfedişim şaşırttı beni.

Ama çok da umursamadım bunu. Ona her şeyden daha çok değer veriyordum çünkü.

Sonunda adaya gitme günü geldi. İskelede buluştuk. Her zaman olduğu gibi, bu buluşmaya da gecikerek gelmişti ama olsun, bunu çok da dert etmedim. Ayrıca bu, programı aksatacak bir gecikme de sayılmazdı. Birlikte olduğumuz bugünün iyi geçmesini istediğim için bunu sorun etmedim.

Günün iyi geçmesi için birçok can sıkıcı şeyi görmezden gelmeye hazırdım. Zaten her buluşmamızda, nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde bir sürü aksilik çıkar; o, kırgın ve küskün ayrılırdı benden. Bu kez olmamalıydı böyle bir şey.

Ay gölgelenmemeliydi.

Artık bu ilişkiden yorgundum, bir ölü kadar yorgun.

Bizi adaya götüren vapurun güvertesinde saçlarımızı rüzgâra vererek kah denizi kah ufku seyrettik. Arada gözlerimiz beyaz köpüklere de kaydı. Dalgındık ikimiz de.

Ben onu düşünüyordum; o ne düşünüyordu, bilmiyordum.

Çok geçmeden vapur iskeleyle yanaştı. Kalabalıkla beraber biz de inmek için hareketlendik. Kalabalık bizi birbirimizden ayırdı vapurdan inerken. İlk inenlerden biri bendim. Aşağıya indikten sonra inenleri görebilecek hâkim bir yer bulup orada onu beklemeye başladım. Gözlerim onu arıyordu. Onu gördüm sonunda. Kalabalığın arasında, bir nehrin üstündeki tahta parçası gibi dalgalara kapılmış, kalabalıkla birlikte çıkışa sürükleniyordu.

Uzun sürmedi sürükleniş, kısa süre sonra o da aşağıya indi diğer yolcularla birlikte. Beni görüp bana doğru gelmesi için elimi kaldırıp salladım. Sağa sola kısa bir bakınmadan sonra beni gördü ve bana doğru ilerlemeye başladı. Ben de onu karşılamak için ona doğru ilerledim.

Buluştuk. Yüzü ifadesizdi.

Sonra yavaşça ama yan yana ilerledik adanın yokuş sokağına doğru.

Ada, ne yalan söylemeli, sakın ve güzeldi. Beyaz yalılarıyla, romanlarda kaldığını sandığımız ahşap konaklarıyla bir film dekoru gibiydi. Hem sakindi hem de sakinlik veriyordu. Yürüdükçe huzur hücum ediyordu içime.

Hiç konuşmadan ilerledik bir süre böyle. Adımlarımız yavaş, kalbimiz yavaştı.

Bir kalabalık gördük böyle yürürken. Ne olduğunu anlamaya çalışır gözle baktık ve anladık. Fayton kuyruğuydu bu kalabalık. Yüzüme baktı bunu anlayınca. Neden baktığını anlayıp onayladım başımla ve faytona binme sırasına girip adımları yazdırdım.

Sıramızın gelmesini beklerken bir banka oturduk, ada hakkında konuşmaya başladık. Adanın ilgi çekici ve güzel olduğu konusunda hemfikirdik. Neşeliydik. Rahattık. Birlikte olmak anlamlı geliyordu şimdi bize ve birbirimize hiç olmadığı kadar sevgiyle bakıyorduk.

Sonra faytoncunun çağırmasıyla kalktık yerimizden. Ücretini ödeyip rengârenk faytona bindik. Yaylanarak gidiyordu araba. Adada pek motorlu taşıt olmadığı için araçlardan kaynaklanan gürültü ve trafik karmaşası da yoktu. Huzur veren bir yolculuktu bu. Adayı seyrede seyrede ilerliyorduk.

Sonunda adanın yüksek noktalarından birine geldik. Faytoncu, yolculuğun burada sona erdiğini, buraya gelenlerin çoğunun bundan sonra yokuş aşağı inerek sahile yakın ormanlık alanda gezindiğini söyledi.

İndik faytondan ve yokuş aşağı ilerlemeye başladık yavaşça. Faytoncunun önerdiği gibi, ağaçlara doğru gibi ilerlemeye başladık.

Yavaşça ilerlerken, bir ağacın altında bir niyet tavşanı gördük. O, tavşanı görünce durdu ve tavşanı seyretmeye başladı. Bembeyazdı tavşanın rengi. Güzeldi.

Niyet sandığının üstünde, kendine ayrılan bölümde pinekleyip duruyordu. Niyetçi, ak sakallı, hayat yorgunu biriydi. Müşteri çağırarak dermanı bile yoktu.

Yanımdan ayrılıp tavşana doğru ilerledi ve tavşanın başını okşadı. Sonra cüzdanından para çıkarıp niyetçiye verdi parayı. Niyetçi parayı aldıktan sonra tavşanı niyet kâğıtlarına yaklaştırdı. Tavşanın ayakları kâğıtların üzerinde dolaştı bir süre ve sonra bir kâğıdın üzerinde sabit kaldı. Niyetçi, tavşanın belirlediği kâğıdı alarak ona uzattı. Çocukça bir neşeyle aldı kâğıdı ve okumaya başladı. Okurken yüzü gölgeleliyordu ilginç bir şekilde. Kâğıdı okumayı bitirdikten sonra kâğıdı niyet tablasının üstüne bıraktı ve bana dönerek burcumun ne olduğunu sordu. Sorusunu yanıtladım. Bir süre kıpırdamadan durdu burcumu duyunca. Sonra “Uyumsuzuz, burçlarımızdan belli.” dedi ve ardından da “Bu kadar yeter, geri dönelim artık.” diye ekledi.

İtiraza niyetlendim ama bana bakışlarını görünce itirazdan vazgeçtim.

Bizi adadan getiren vapurda az sayıda insan vardı. Adaya gidenler geri dönmüyordu daha. Adaya giderken nasıl sessizsek, yine öyle sessizdik ama bu, kırık bir sessizlikti.

Yolculuk bitti ve vapur kıyıya yanaştı. Yolcular kalabalık olmadığından birbirimizden kopmadan vapurdan indik. Yan yana ilerledik bir süre. Sonra o durdu. O durunca ben de durdum. Bana döndü ve kararlı bir sesle “Burçlarımız farklı...” dedi. Sonra onu evine götürmemi teklif edecek fırsat bile vermeden arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

Baktım ardından uzun uzun.

Sustum ardından uzun uzun.